

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Kůchlerové Ph.D. a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce: **Ing. P. K.**

zastoupen advokátem Mgr. Bc. Rostislavem Smažíkem
sídlem Česká Čermná 167, 549 21 Česká Čermná

proti
žalovanému:

Ministerstvo dopravy

sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

za účasti:

1. Ředitelství silnic a dálnic ČR

sídlem Na Pankráci 546/56, 145 05 Praha 4

zastoupeno advokátem JUDr. Ing. Milošem Olíkem, Ph.D., LL.M

sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4

2. Město Náchod

sídlem Masarykovo náměstí 40, 547 01 Náchod

zastoupeno advokátem JUDr. Petrem Šťovíčkem, Ph.D.

sídlem Malostranské náměstí 5/28, 118 00 Praha 1 – Malá Strana

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. července 2022, č. j. MD-36985/2021-930/25,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 18. 8. 2022 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2022, č. j. MD-36985/2021-930/25, kterým bylo změněno rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, č. j. KUKHK-22477/DS/2021-14, ze dne 19. 10. 2021 (dále jen „Rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), následovně: 1. Ve výrokové části se označení pozemku „p. č. XA“ nahrazuje označením „p. č. XB v rozsahu, v jakém je z něj oddělen pozemek parc. č. XA na základě geometrického plánu č. 433-4/2021, který ověřila Ing. J. S. dne 7. 1. 2021 a který je opatřený souhlasem Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, katastrálního pracoviště X, s očíslováním parcel (PGP-17/2021-605)“. 2. Ve výroku II. se ve slovech „do 4 let“ číslo „4“ nahrazuje číslem „2“. 3. Ve výroku III. se nahrazuje text „1.394.450,- Kč (slovy: jeden milion tři sta devadesát čtyři tisíc čtyři sta padesát korun českých)“ za text „1.622.640 Kč (slovy: jeden milion šest set dvacet dva tisíc šest set čtyřicet korun českých)“. 4. Ve výčtu účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu se doplňují body 2/ Ing. P. K., IČ X, X. Podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu ve zbytku, tj. ve změnami nedotčených částech rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, č. j. KUKHK-22477/DS/2021-14, ze dne 19. 10. 2021 bylo rozhodnutí potvrzeno.
2. Pro úplnost krajský soud poznamenává, že stran vyvlastnění bylo ve výroku I. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnuto tak, že: *„Dle ust. § 24 odst. 3 písm. a) bodu 3. zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění účinném ke dni podání žádosti o vyvlastnění (dále jen zákon o vyvlastnění) se odnímá vlastnické právo zapsané v katastru nemovitostí na pana Ing. P. K., u pozemků p. č. XC, p. č. XD, p. č. XE a p. č. XA, na LV XF u Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, Katastrální pracoviště X. Vlastnické právo k předmětným pozemkům přechází na Českou republiku (s příslušností hospodařit s majetkem státu pro Ředitelství silnic a dálnic ČR, IČO 65993390, sídlem Na Pankráci 546/56, Praha – Nusle, PSČ 140 00).“*
3. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení nejen rozhodnutí žalovaného, ale rovněž i Rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro jejich nepřezkoumatelnost a nezákonnost.

II. Shrnutí obsahu žaloby

4. Žaloba stojí na celkem 6 žalobních bodech s tím, že v rámci prvního žalobního bodu žalobce vznášel dvě samostatné linie svých žalobních tvrzení.
5. V rámci prvního žalobního bodu namítal nezákonnost rozhodnutí pro nesplnění podmínek pro vyvlastnění. V rámci dílčí žalobní námitky I. a) poukazoval na absenci účelu vyvlastnění a platného územního rozhodnutí.
6. Žalobce uvedl, že správní řízení o odnětí vlastnických práv žalobci bylo zahájeno Krajským úřadem Královéhradeckého kraje (dále také jen „Správní orgán I. stupně“) dne 17. 6. 2021 podáním žádosti Ředitelství silnic a dálnic ČR [dále také jen „ŘSD ČR“ či „Osoba zúčastněná na řízení 1)“] o odnětí vlastnických práv. Dokumentem, který měl potřebnost výstavby deklarovat, je územní rozhodnutí č. 3432/2016 – 1 vydané Městským úřadem v Náchodě, které nabylo právní moci dne 4. 4. 2017 (dále jen „Územní rozhodnutí“), a dle svého textu vyvolávalo účinky po dobu 4 let od právní moci, tedy do

dne 4. 4. 2021. V daném případě však následně dle tvrzení žalobce nedošlo k podání žádosti o stavební povolení a ani nedošlo k prodloužení platnosti výše uvedeného Územního rozhodnutí. Žalobce tedy zdůrazňoval, že předmětné a vůči němu vedené vyvlastňovací řízení již nemělo být zahajováno a nemohlo stavět lhůtu platnosti Územního rozhodnutí, neboť bylo zahájeno až poté, co Územní rozhodnutí platnosti pozbylo. Tvrzení žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí, a totiž, že doba platnosti byla prodloužována (respektive stavěna) během jiného vyvlastňovacího řízení (vůči jiným účastníkům řízení), nemůže obstát – dle názoru žalobce není možné, aby jakékoli jiné řízení (jiné vyvlastňovací řízení zahájené v době platnosti Územního rozhodnutí) působilo účinky i ve vztahu k jinému okruhu osob a jinému řízení (ve vztahu k žalobci a vyvlastňovacímu řízení vedenému proti němu).

7. Dále žalobce tvrdil, že ačkoli se žalovaný zabýval jeho argumentací uvedenou v odvolání stran neudržitelného výkladu Rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zachování platnosti Územního rozhodnutí ohledně realizace přeložky SO 439 Přípojka pro ASD od společnosti ČEZ Distribuce, a. s. a použití § 93 odst. 4 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), jasně a srozumitelně věc neposoudil – vyjádřil se dle tvrzení žalobce značně neurčitě na str. 10 – 11 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgán se nikterak nevypořádal s jeho argumentací, že nemohlo dojít stavbou zcela podružného objektu se započítáním využití území pro daný záměr stavby, jak to předvídá § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona. Tvrzení žalovaného, že stavba byla zahájena stavbou elektrické přípojky pro objekt ASD, je v rozporu s Územním rozhodnutím, kde v poučení nikde není zmíněna jiná možnost prodloužení Územního rozhodnutí než žádostí o prodloužení nebo žádostí o stavební povolení. Platnost Územního rozhodnutí nemohla být prodloužena stavbou elektrické přípojky, neboť jde o samostatnou stavbu – nadto byla jako důvod zahájení vyvlastňovacího řízení uvedena výstavba obchvatu Náchoda – I/33, nikoli nějaké elektrické přípojky kabelu u silnice I/14. Pozemky žalobce pak leží v xx. Pokud tedy došlo k vytvoření nějaké přípojky ve zcela jiném katastrálním území na zcela jiném místě, než se nalézají pozemky žalobce, a navíc se stavbou vlastního tělesa silnice obchvatu – konkrétně objektu SO 214, most na I/33 v km 6.274 – v daném katastrálním území zcela nesouvisjícím, nelze tvrdit, že by bylo započato s využitím území pro daný záměr stavby. Proti uvedenému výkladu automatického prodloužení Územního rozhodnutí výstavbou zcela podružného objektu lze argumentovat i tím, že by se tímto postupem fakticky neomezeně dlouho prodlužovala platnost územního rozhodnutí a to daleko za hranici mezní lhůty 5 let. Ve vlastním Územním rozhodnutí jsou totiž zmíněny i objekty, které nevyžadují vydání územního rozhodnutí (viz. body 25 a 27) a tak by de facto postačovalo, aby žadatel sdělil, že např. zahájil a provedl SO 801 Vegetační úpravy, SO 811 Příprava území a tím by dle uvedeného výkladu zřejmě rovněž došlo k využití území pro daný účel.
8. Pod dílčím žalobním bodem I. b) žalobce namítal, že nebyla v řízení splněna podmínka přípustnosti vyvlastnění, tedy podmínka, že nebylo možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.
9. Žalobce neměl problém a byl ochoten (již od roku 2007) pozemky prodat a umožnit tak výstavbu obchvatu Náchoda, tyto chtěl ale prodat všechny, tedy jako funkční celek – který takto zakoupil a užíval. ŘSD ČR však nebylo ochotno se žalobcem jednat, pouze mu zaslalo návrh kupní smlouvy s chybným znaleckým posudkem. Pokud bylo

chybným určení ceny ve znaleckém posudku, který byl přiložen k návrhu kupní smlouvy (jak sám seznal i žalovaný – znalecký posudek byl vadný v určení ceny pozemků), byl i návrh kupní smlouvy vadný a nelze mluvit o splnění podmínky, že nelze získat pozemky dohodou či jiným způsobem. Žalobce byl a je ochoten se dohodnout, nicméně ze strany ŘSD ČR nebyla ochota s ním jakkoli jednat.

10. **V pořadí druhým žalobním bodem žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť dle jeho názoru nedošlo k rozhodnutí o celém předmětu řízení – absentuje výrok o návrhu žalobce.**
11. Žalobce uvedl, že správní orgán nerozhodl o návrhu žalobce na rozšíření vyvlastnění, jak o něj požádal v souladu s § 4 odst. 3 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vyvlastnění“). Žalobce řádně požádal o rozšíření předmětu vyvlastnění i na další pozemky, které nebude možné bez vyvlastňovaných pozemků užívat, resp. budou užitelné jen s nepřiměřenými obtížemi. Jde zejména o pozemky: st. XG, jehož součástí je stavba Babí č. p. XH, p. č. XB, p. č. XCH, p. č. XI, p. č. XJ, p. č. XK, p. č. XL, p. č. XM, p. č. XN, vše zapsané na LV č. XF. Tento návrh žalobce učinil přípisem správnímu orgánu dne 20. 9. 2021. Správní orgán o tomto návrhu nikterak nerozhodl, neboť došel k závěru, že se postačí s tímto vypořádat v odůvodnění rozhodnutí. Předně je zcela zřejmé, že ustanovení § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění hovoří o žádosti, není zde jasným jazykovým výkladem ani prostor k dojití k jinému závěru. Slovní spojení „o to vyvlastňovaný požádá“ zcela jednoznačně uvádí slovo „požádá“. Požádání je pak činěno žádostí. Žádost je upravena v ustanovení § 45 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zahájení řízení o žádosti v ustanovení § 44 odst. 1 správního řádu. O žádosti by tedy mělo být vedeno řízení a mělo by také o ní být rozhodnuto.
12. **V rámci třetího žalobního bodu žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť došlo k nedostatečné identifikaci pozemku ve výrokové části rozhodnutí (nedoložení geometrického plánu, geometrický plán není součástí výroku ani rozhodnutí).**
13. Dle tvrzení žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí skutečnost, že žalovaný v rámci změny výroku I. nahradil dosud neexistující pozemek p. č. XA žalobce na neexistenci zápisu pozemku v katastru nemovitostí v rámci podaného odvolání upozorňoval. Žalovaný výrok upravil tak, že místo pozemku p. č. XO nahradil označení p. č. XB v rozsahu, v jakém je z něj oddělen pozemek par. č. XA na základě geometrického plánu č. 433-4/2021. Součástí rozhodnutí však příslušný geometrický plán neučinil. Pokud chtěl žalovaný jednoznačně individualizovat pozemek, muselo by se to stát tak, že by učinil příslušný geometrický plán nedílnou součástí rozhodnutí. Tak tomu však v uvedeném případě nebylo. Součástí napadeného rozhodnutí není žádný geometrický plán, s rozhodnutím rovněž nebyl žádný geometrický plán žalobci doručen. Pozemek tak nebyl jednoznačně jasně a určitě identifikován – rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné.
14. **Čtvrtým žalobním bodem namítal žalobce nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že se žalovaný nevypořádal se všemi námitkami vznesenými v jím podaném odvolání proti Rozhodnutí správního orgánu I. stupně.**
15. Žalobce uvedl, že s některými námitkami se žalovaný nevypořádal vůbec s tím, že nespadají do vyvlastňovacího řízení a některými se zabýval pouze velmi povrchně -

odkazem na odůvodnění správního orgánu I. stupně, které doplněním dalších listin a důkazů rozšířil v odvolacím řízení tak, že fakticky byly listiny potřebné pro vydání rozhodnutí a zjištění skutkového stavu provedeny až v rámci odvolacího řízení. Tímto postupem, kdy rozhodnutí k odvolání žalobce nezrušil a nevrátil k novému projednání prvoinstančnímu orgánu, ale fakticky provedl sám zajištění nezbytných chybějících podkladů, fakticky zcela nahradil činnost prvoinstančního orgánu.

16. K námitce imisí správní orgán pouze obecně uvedl, že presumuje správnost Územního rozhodnutí a nelze tedy dovozovat, že by zde byly enormní vlivy imisí, které by opodstatňovaly rozšíření vyvlastnění. Správní orgán však zcela přechází, že poklady k Územnímu rozhodnutí jsou značně časově zastaralé. Správní orgán by měl posoudit stav věci ke dni vydání rozhodnutí. Je zřejmé, že Územní rozhodnutí bylo vydáno 16. 2. 2016, podklady jsou ještě značně starší. To je již více než šest let a za tu dobu se samozřejmě mohou projevit značné změny v území, vzrůst intenzity dopravy, hluku, prašnosti, i dalších imisí. To však správní orgán nikterak nezkoumal a pouze povšechně odkázal na to, že vše bylo řešeno v rámci Územního rozhodnutí a od té doby nemohlo k žádným změnám dojít. Na základě jakého důkazu však došel k tomu, že ke změnám dojít v území nemohlo, není zřejmé. Pády automobilů z vozovek a mostů možná nebyly v minulosti tak běžné a časté, avšak s přirozeným rozvojem dopravy k nim dochází stále častěji. Nelze, jak tvrdí správní orgány, vyloučit tento pád vozidla na pozemky, o které žalobce požadoval rozšířit vyvlastnění. Naopak je zcela zjevné, že se tak dříve či později stane. Navíc z projíždějících vozidel mohou být vyhazovány předměty, které pod mostem mohou někoho zranit. Tudíž nebude bez přiměřených obtíží možno pozemky využívat.
17. Dále nebyla řádně vypořádána námitka stran nepřístupnosti pozemků. Správní orgán sděluje v rozhodnutí, že přístupy jsou řešeny v rámci SO 165, to však nejde o žalobcovy pozemky. Je zjevné, že pozemky p. č. XN, XCH a XK budou zneprístupněny předmětnou stavbou a zajištění přístupu není nijak řešeno.
18. Řádně nebyla vypořádána ani námitka ohledně protiprávního dělení pozemků a nesouladu vytvořených pozemků se záborovým elaborátem tvořícím součást Územního rozhodnutí. Obalové křivky trvalého a dočasného záboru také neodpovídají obalovým křivkám v ověřené dokumentaci v rámci územního řízení. Dělení pozemků není v souladu se stavebním zákonem, kde pro dělení pozemků, bez ohledu na budoucí využití, tj. i při stejném využití, je třeba správního rozhodnutí a toto rozhodnutí nebylo vydáno. V územním rozhodnutí byl ověřen pouze záborový elaborát, který nemá náležitosti geometrického plánu a ani soupis lomových bodů. Rozhodnutí žádný geometrický plán neobsahuje. Geometrický plán, který vyvlastnitel předložil katastrálnímu úřadu, není v souladu s ověřeným záborovým elaborátem. Pokud má být Územní rozhodnutí v souladu s geometrickým plánem, tak by mělo Územní rozhodnutí obsahovat soupis lomových bodů, aby bylo možné porovnat geometrický plán s Územním rozhodnutím. Došlo totiž k úpravě záborového elaborátu pro stavební povolení a geometrický plán vychází z tohoto elaborátu. To znamená, že navržené dělení není v souladu s Územním rozhodnutím a nemůže obstát ani dle zápisu provedeného dle katastrálního zákona.
19. V rámci pátého žalobního bodu žalobce namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

20. Žalovaný ač seznal, že znalecký posudek znalce Ing. M. V. č. 2093/11/2021 je chybný, sám provedl korekci přepočtu náhrady a z původní částky stanovené znaleckým posudkem a převzaté krajským úřadem do rozhodnutí, tj. částky 1 394 450 Kč došel k částce 1 622 640 Kč. Tento postup správního orgánu považuje žalobce za nepřezkoumatelný – žalovaný aniž by si nechal vypracovat nový znalecký posudek, popř. rozhodnutí zrušil a vrátil správnímu orgánu I. stupně k opravě chyb posudku, sám vypustil z posudku některé projevy, které byly znalcem brány do úvahy, aniž však se řádně zabýval námitkami žalobce jak proti postupům znalce při ocenění tak závěrům znaleckého posudku. Rozhodně postupem, kdy se správní orgán dotazoval znalce na rozpor v posudku, tyto nebyly pro jeho zcela vágní odpovědi nijak rozptýleny a znalec tak nebyl schopen svůj postup při tvorbě posudku a použití vážených průměrů cen z jednotlivých let a stanovení jednotlivých koeficientů (stanovených o vůli znalce) vůbec přesvědčivě vysvětlit. Není tudíž zřejmé, proč nebyl zadán nový znalecký posudek. Žalovaný de facto plně nahrazoval činnost prvoinstančního orgánu stran obstarání a předložení potřebných podkladů. Řádně se nezabýval skutečností, že rozhodnutí bylo prvoinstančním orgánem vydáno bez těchto potřebných podkladů.

21. **A konečně posledním, šestým žalobním bodem, žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek odůvodnění.**

22. V této souvislosti uvedl, že žalovaný ač pozměnil výrok II. rozhodnutí stanoví lhůtu k povinnosti zahájení uskutečňování účelu vyvlastnění z původně stanovených 4 let na 2 roky, nikterak tento výrok a stanovenou lhůtu neodůvodnil. Nikde není vysvětleno a náležitě odůvodněno, proč byla stanovena lhůta právě 2 let. Pokud žadatel o vyvlastnění lhůtu náležitě neuvedl a nepopsal, jakou lhůtu konkrétně potřebuje k uskutečnění účelu vyvlastnění a z jakých důvodů – což by mělo být jeho povinností, má žalobce za to, že by správní orgán měl k této lhůtě přistupovat velmi restriktivně a stanovit ji i s ohledem na skutečnost, že vyvlastnění je fakticky nejvyšším zásahem do vlastnického práva vždy v minimální podobě. Mohla být tedy stanovena lhůta např. 6 měsíců, neboť stanovená lhůta 2 let není nikterak odůvodněna a ani není řádně zdokladována, že taková bude skutečně třeba.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

23. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil ve svém podání doručeném krajskému soudu dne 31. 8. 2022, ve kterém uvedl, že žaloba je nedůvodná a navrhl její zamítnutí v celém rozsahu.

24. Ve vztahu k dílčímu žalobnímu bodu I. a) odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí, kde se na stranách 9 – 12 otázkou platnosti Územního rozhodnutí podrobně zabýval. Svou argumentaci v tomto směru následně zopakoval i v předmětném vyjádření k žalobě. K žalobnímu bodu I. b) žalovaný odkázal na obsah svého rozhodnutí, konkrétně na jeho strany 12 – 13 a strany 16 a násl. Uvedl, že žalobce měl pro účely kontrakčního procesu nesplnitelný požadavek, a totiž rozšířit odkup na všechny nemovité věci na jeho listu vlastnictví, včetně rodinného domu jen proto, že vše subjektivně pokládá za jednotný funkční celek a nechce bydlet v rodinném domě nedaleko dopravní stavby. Stejně tak nebyl vadný kontrakční proces pro znalecký posudek, který v něm byl předložen. V této souvislosti žalovaný argumentoval rozdílem mezi cenou nabídkovou (navrženou pro účely kontrakčního procesu, která je

modifikována koeficientem, jehož smyslem je motivovat k prodeji) a náhradou za vyvlastnění.

25. Ve vztahu ke druhému žalobnímu bodu žalovaný odkázal na stranu č. 15 žalobou napadeného rozhodnutí. Dále se žalovaný zabýval otázkou řádnosti a správnosti (v souladu s požadavky zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů) označení vyvlastňovaných nemovitostí a ve vztahu k vypořádání čtvrtého žalobního bodu postupně odkazoval (v návaznosti na dílčí tvrzení žalobce, jak jsou uvedena výše) na jednotlivé strany svého rozhodnutí, konkrétně tedy na str. 16 – 19. Při procesní obraně ve vztahu k pátému žalobnímu bodu žalovaný zdůraznil, že je jím napadán výrok o náhradě za vyvlastnění a v případě šestého žalobního bodu odkázal na stranu č. 20 žalobou napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

26. ŘSD ČR jako osoba zúčastněná na řízení (ve vyvlastňovacím řízení v postavení vyvlastnitel) podalo rovněž vyjádření. Podáním doručeným krajskému soudu dne 21. 10. 2022 se ŘSD ČR vyjádřilo k věci samé s tím, že navrhuje žalobu v celém rozsahu zamítnout. ŘSD ČR se připojilo k procesní obraně žalovaného a odkázalo, potažmo citovalo klíčové pasáže z žalobou napadeného rozhodnutí (či procesní obrany žalovaného). Podrobně je argumentace Osoby zúčastněné na řízení 1) rozepsána v jejím vyjádření k žalobě na č. l. 91 – 99 soudního spisu.
27. Osoba zúčastněná na řízení 2) nepodala ve věci žádné písemné vyjádření.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

28. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s., vycházející přitom ze skutkového a právního stavu věci ke dni vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud uvádí, že věc projednal a rozhodl o ní bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
29. **Prvním žalobním bodem, respektive dílčím žalobním bodem I. a),** žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro samotné nesplnění zákonných podmínek pro vyvlastnění. Žalobce totiž tvrdil, že nebylo vydáno na základě platného Územního rozhodnutí.
30. Krajský soud k této žalobní námitce uvádí, že je nedůvodná. Žalovaný se s otázkou platnosti Územního rozhodnutí, č. j. MUNAC 9586/2016, ze dne 16. 2. 2016 o umístění stavby označené jako „silnice I/33 Náchod – obchvat, I/14 Vysokov - Vrchoviny“ precizně vypořádal v části napadeného rozhodnutí označené „Platnost ÚR“ na str. 9–12. Obdobnou argumentaci uvedl ve svém vyjádření k žalobě a s tam uvedenými důvody svědčícími v platnost Územního rozhodnutí se ztotožnila i Osoba zúčastněná na řízení 1). Rovněž krajský soud se stran otázky platnosti Územního rozhodnutí, jako jednoho z podkladů pro vydání rozhodnutí o vyvlastnění, ztotožňuje s argumentací žalovaného (potažmo správního orgánu I. stupně).
31. Územní rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 4. 2017 na dobu čtyř let od nabytí právní moci. Dle zákonné právní úpravy územní rozhodnutí obecně nepozbývá platnosti v případech uvedených v § 93 odst. 4 stavebního zákona. Rovněž podle § 2 odst. 3 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a

infrastruktury elektronických komunikací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „liniový zákon“), se běh lhůty platnosti územního rozhodnutí staví po dobu vyvlastňovacího řízení. V tomto případě je nesporné, že bylo ve vztahu k Územnímu rozhodnutí zahájeno jiné vyvlastňovací řízení na základě žádosti ze dne 17. 3. 2021, č. j. 31093/2021/KHK, tj. před uplynutím 4 let od nabytí právní moci Územního rozhodnutí. Toto vede k závěru, že v souladu s § 2 odst. 3 liniového zákona se běh lhůty platnosti celého Územního rozhodnutí staví. Žalobce však tento závěr zpochybňoval. Dle jeho názoru není možné, aby jiné vyvlastňovací řízení stavělo běh lhůty platnosti územního rozhodnutí i vůči neúčastníkům daného řízení. Namítal, že stavění běhu lhůty platnosti územního rozhodnutí mohlo být účinné pouze pro účastníky onoho vyvlastňovacího řízení a nemohlo mít důsledky na práva třetích osob. Jak správně uvedli žalovaný i ŘSD ČR, územní rozhodnutí musí ze své podstaty působit vůči všem účastníkům územního řízení. Není možná argumentace, že územní rozhodnutí pro někoho platné je, a pro někoho není. Takový koncept by zásadně nabourával právní jistotu, kdyby v zásadě nebylo jasné, zda (a vůči komu) je územní rozhodnutí platné či nikoliv. Žalobcem předestřený koncept by zároveň fakticky znemožňoval realizaci jakékoliv významnější stavby (tím spíše liniové).

32. Zákonodárce proto počítal s tím, že u rozsáhlých liniových staveb nebude často ani kapacitně možné, aby stavitel vyvlastňoval všechny potřebné pozemky najednou a aby se celý proces ve vztahu ke všem pozemkům stihl završit v době lhůty platnosti územního rozhodnutí. Naopak je zcela očekávaný postup, kdy jsou postupně vyvlastňovány jednotlivé pozemky, a do té doby, než všechna tato vyvlastňovací řízení pravomocně skončí, zůstává územní rozhodnutí v platnosti. Účelem liniového zákona bylo výstavbu liniové infrastruktury urychlit, nikoliv zkomplikovat.
33. Tento záměr zákonodárce lze vyčíst i z důvodové zprávy k § 2 odst. 3 liniového zákona (přijatému novelizačním zákonem č. 225/2017 Sb.), kdy zákonodárce chtěl právě předejít tomu, že by musela být opakovaně prodlužována platnost povolovacích rozhodnutí pro stavby dopravní infrastruktury: *„Doplňuje se ustanovení o pozastavení platnosti povolovacích rozhodnutí staveb dopravní, vodní a energetické infrastruktury po dobu vyvlastňovacích řízení k zajištění příslušných oprávnění potřebných k provedení stavby. Vzhledem k tomu, že tato oprávnění nebudou opatřována před podáním žádosti o povolení v návaznosti na oddělené uplatňování soukromého a veřejného práva a doba platnosti ze zákona (dva roky) je pro tato případy krátká, což by si vynucovalo i opakované prodlužování platnosti.“* Následně bylo novelizačním zákonem č. 403/2020 Sb. předmětné ustanovení § 2 odst. 3 liniového zákona upraveno tak, aby bylo explicitně vyjádřeno, že se po dobu vyvlastňovacího řízení staví běh lhůty platnosti právě i pro územní rozhodnutí, přičemž úmysl zákonodárce zde zůstal dle důvodové zprávy totožný: *„V praxi stavebních úřadů mnohdy dochází k situaci, kdy je „rozhodnutí o povolení stavby“ podle § 2 odst. 3 zákona vykládáno restriktivně pouze jako stavební povolení a nikoli ve smyslu § 118 odst. 1 stavebního zákona, který povolením stavby rozumí široké množství aktů vydávaných podle stavebního zákona pro provedení stavby. Důsledkem je, že stavění lhůty platnosti stavební úřady uznávají pouze ve vztahu ke stavebnímu povolení, což je výklad proti účelu § 2 odst. 3 zákona. Z výše uvedeného důvodu se explicitně doplňují rozhodnutí, u kterých se staví běh lhůty tak, aby nebylo pochybností, o která se jedná. Půjde o územní rozhodnutí, stavební povolení a společné povolení.“* (K tomu srov. sněmovní tisk č. 673, 8. volební období, 2017-2021. Návrh zákona a konečné znění platného a účinného zákona č. 403/2020 Sb. v

tomto zůstal nezměněn, lze tedy plně vycházet z důvodové zprávy k tomuto tisku - veřejně dostupná např. z www.psp.cz).

34. Výše citované pravidlo zakotvené v § 2 odst. 3 liniového zákona po novelizaci provedené zákonem č. 403/2020 Sb. sleduje stejný princip jako je tomu u vztahu územního a stavebního řízení. Žalovaný ve své procesní obraně správně zdůraznil, že stejně jako u vyvlastňovacích řízení se u stavebních řízení záměr „rozpadá“ do více stavebních řízení. Zahájení jednoho stavebního řízení u jednoho souboru stavebních objektů má za následek nepozbytí platnosti celého územního rozhodnutí. Každé z těchto řízení má přitom užší okruh účastníků řízení než územní řízení. Nutně tedy dochází k tomu, že územní rozhodnutí nepozbude platnosti a tento následek platí i „mimo okruh účastníků řízení“ (myšleno konkrétního stavebního řízení). Principiálně jde tedy u vztahu územního a vyvlastňovacího řízení ve smyslu § 2 odst. 3 liniového zákona o totéž, jako u vztahu územního a stavebního řízení – následné řízení se dělí na více samostatných řízení s užším okruhem účastníků řízení, avšak územní rozhodnutí může být platné (nebo pozbytí platnosti) jen jako celek, proto postačí jakékoliv z následných řízení, aby územní rozhodnutí nepozbylo platnosti.
35. Správní orgán I. stupně k žádosti žalovaného k tomuto doložil, že po 1. 1. 2021 u něj bylo zahájeno vyvlastňovací řízení, konkrétně dne 17. 3. 2021, tj. před uplynutím 4 let od nabytí právní moci Územního rozhodnutí pro obchvat Náchoda, podáním žádosti zaevidované pod č. j. 31099/2021/KHK. Žalovaný rovněž doplnil, že tuto informaci si od správního orgánu I. stupně vyžádal sám, neboť zákonodárce sice novelizoval § 2 odst. 3 liniového zákona, ale toto nové pravidlo neučinil kompatibilní s výčtem náležitostí žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení. Jednotliví vyvlastňovaní tak nevědí, že (zda) byla u stejného účelu vyvlastnění vedena jiná vyvlastňovací řízení a vyvlastnitelé to současně nejsou povinni dokládat. Žalovaný proto postupoval podle § 8 odst. 2 a § 50 odst. 2 správního řádu.
36. Územní rozhodnutí nicméně nezůstalo v platnosti pouze vlivem § 2 odst. 3 liniového zákona, ale také na základě § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona, podle kterého územní rozhodnutí nepozbývá platnosti, bylo-li v době jeho platnosti započato s využitím území pro stanovený účel v případech, kdy se povolovací rozhodnutí nebo jiný úkon nevydává.
37. Žalovaný i Osoba zúčastněná na řízení 1) v souvislosti s tím zdůraznili, že před uplynutím 4 let od nabytí právní moci Územního rozhodnutí byla nadto dokončena realizace přeložky SO 439 Přípojky pro automatický sčítač dopravy na I/14 od společnosti ČEZ Distribuce, a.s. Tento stavební objekt slouží k zajištění elektrické energie pro automatický sčítač dopravy u okružní křižovatky I/14 a I/33, jedná se tedy funkčně o součást obchvatu Náchoda. Právě realizací této stavby bylo započato s využitím území pro účel stanovený Územním rozhodnutím. Žalobce ale toto zpochybňoval, neboť SO 439 označoval za podružný objekt a tvrdil, že stavbou této přípojky nemohlo dojít k nepozbytí platnosti Územního rozhodnutí.
38. Osoba zúčastněná na řízení 1) uvedla, že automatický sčítač dopravy je nezbytnou součástí infrastruktury pro pravidelné celostátní sčítání dopravy a poskytuje statisticky nezbytné údaje pro další plánování a rozvoj dopravní infrastruktury v České republice. S ohledem na nutnost využití automatických sčítačů (neboť ruční sčítání je neefektivní a de facto pro tyto účely nepoužitelné) je třeba vybudovat i přípojky k zajištění elektrické

energie. Proto byl SO 439 součástí Územního rozhodnutí a nejde o podružnou stavbu, ale o funkční součást celé stavby.

39. Splnění podmínky dle § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona nelze posuzovat prizmatem toho, jak daleko se stavební objekt nachází od pozemku žalobce, ale toho, zda je či není součástí celé stavby dle Územního rozhodnutí.
40. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí, č. j. 8 As 112/2016 – 60, ze dne 29. 6. 2017, dovodil, že v případě umístění „souboru staveb“, kterým se rozumí: „více staveb vzájemně funkčně a prostorově souvisejících, v nichž lze rozlišit stavbu hlavní a vedlejší či doplňkovou,“ má stavební povolení jen jedné z takových staveb za následek zachování platnosti územního rozhodnutí i ve zbylém rozsahu (v daném případě se jednalo o vztah mezi výrobní halou na straně jedné a dešťovou kanalizací na straně druhé, co do poměru, resp. rozsahu jednotlivých staveb tedy srovnatelnou situaci); v tomto případě přitom bylo nejprve požádáno o stavební povolení na související stavbu, tj. dešťovou kanalizaci nikoli na stavbu hlavní. Stejně posoudil Krajský soud v Praze v rozhodnutí ze dne 13. 11. 2014, č. j. 45 A 66/2012 – 144, Sb. NSS 6698/2014, případ stavby rodinného domu na straně jedné a příjezdové komunikace na straně druhé, které byly také předmětem separátních stavebních povolení, ale téhož územního rozhodnutí; ačkoli byl v tomto případě aplikován původní stavební zákon, obsahoval tento co do obsahu totožné pravidlo. V poslední řadě lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 2 As 384/2017 – 79; jakkoli v daném případě Nejvyšší správní soud přímo neposuzoval otázku zachování platnosti územního rozhodnutí u souboru staveb, zabýval se toutéž otázkou v předcházející fázi Městský soud v Praze, který uvedl: „Závěrem se městský soud zabýval namítaným pozbytím platnosti územního rozhodnutí ve smyslu § 93 odst. 1 stavebního zákona. Podle § 93 odst. 4 stavebního zákona územní rozhodnutí nepozbude platnosti, pokud ve dvouleté lhůtě byla podána žádost o stavební povolení, došlo k ohlášení stavby nebo bylo započato s využitím území pro stanovený účel. V posuzovaném případě došlo v předmětné lhůtě k ohlášení nikoli stavby (která podléhá stavebnímu povolení), nýbrž k ohlášení plynovodních přípojek. Je třeba reflektovat, že stavby se staví postupně a že jedním územním rozhodnutím může být umístěno i více vzájemně podmíněných staveb. Územní rozhodnutí proto nepozbývá platnosti ani v případě, že v dvouleté lhůtě byla podána pouze žádost o stavební povolení k vedlejší stavbě (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 112/2016). Musí však jít o skutečně vzájemně podmíněné stavby, které spolu funkčně, prostorově a časově souvisejí. V posuzovaném případě se stavební povolení vztahuje ke stavbě dvou bytových domů, které nemohou být postaveny bez předchozího napojení na inženýrské sítě. Plynovodní přípojka je tak sice stavbou vedlejší, funkčně, prostorově i časově však s hlavní stavbou souvisí, sama o sobě samostatné využití nemá.“
41. Výše uvedený a konstantní právní názor Nejvyšší správní soud dále potvrdil ve svém rozsudku ze dne 22. 6. 2022, č. j. 5 As 89/2021 - 44, kde odkázal na výše citované rozsudky a zopakoval, že pro zachování platnosti územního rozhodnutí postačuje podání žádosti o stavební povolení i dílčí stavby.
42. Dle krajského soudu není pochyb, že stavba přeložky SO 439 Přípojky pro automatický sčítač dopravy na I/14 od společnosti ČEZ Distribuce, a. s. slouží k zajištění elektrické energie pro automatický sčítač dopravy u okružní křižovatky I/14 a I/33, jedná se tedy funkčně o součást obchvatu Náchoda. Tento stavební objekt je s ostatními stavebními objekty v rámci projektu vzájemně prostorově, funkčně a časově podmíněn, jak vyžaduje výše citovaná judikatura.

43. Nezbyvá tedy než shrnout, že Územní rozhodnutí je stále v platnosti a v platnosti bylo i po celou dobu řešeného vyvlastňovacího řízení. Předně podle § 2 odst. 3 liniového zákona se běh lhůty platnosti Územního rozhodnutí staví po dobu vyvlastňovacího řízení, kdy takové řízení bylo zahájeno na základě podané žádosti ze dne 17. 3. 2021, č. j. 31093/2021/KHK. Územní rozhodnutí navíc nepozbylo platnosti také na základě § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona, protože došlo k realizaci výstavby SO 439, čímž bylo započato s využitím území pro stanovený účel dle Územního rozhodnutí, což je zákonný důvod pro nepozbytí platnosti Územního rozhodnutí.
44. S vypořádáním výše uvedené žalobní námitky I. a) poměrně úzce souvisí i část žalobního tvrzení vznesená ve **čtvrté žalobní námitce**, proto krajský soud nyní přistoupí k jejímu vypořádání.
45. Žalobce v této poměrně obecně uvedl, že s některými jeho námitkami se žalovaný nevypořádal vůbec a některými se zabýval pouze velmi povrchně - odkazem na odůvodnění správního orgánu I. stupně. Zdůrazňoval, že žalovaný doplnil další listiny v odvolacím řízení tak, že fakticky provedl sám zajištění nezbytných chybějících podkladů a zcela nahradil činnost správního orgánu I. stupně.
46. K tomuto žalobnímu tvrzení krajský soud uvádí, že listiny, které si žalovaný vyžádal, jsou shrnuty na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že následně v odůvodnění žalovaný vysvětlil, proč tak učinil. Šlo zejména o listiny vztahující se k posouzení otázky platnosti Územního rozhodnutí, které byly správnímu orgánu I. stupně a de facto i vyvlastniteli – Osobě zúčastněné na řízení 1) – známy z úřední činnosti, nicméně nebyly zahrnuty do spisové dokumentace vyvlastňovacího řízení. Správní orgán I. stupně totiž odkazoval například na spisové značky řízení, z nichž dovozoval, že díky nim byla prodloužena platnost Územního rozhodnutí. K těmto listinám se však žalobce mohl vyjádřit, a to postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce tak i učinil, a to po předchozím nahlížení do spisu, dopisem ze dne 25. 3. 2022. V tomto vyjádření v zásadě zopakoval dosavadní tvrzení stran jeho názoru, proč by Územní rozhodnutí již nemělo být v platnosti (podobným způsobem jako následně v žalobě a předtím v podaném odvolání proti Rozhodnutí správního orgánu I. stupně). K tomu krajský soud připomíná, že rozhodnutí (a s ním související postup) správních orgánů obou stupňů tvoří při soudním přezkumu jeden celek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25). Tvrzení žalobce týkající se problematiky platnosti Územního rozhodnutí nadto bylo správními orgány obou stupňů řádně vypořádány, ono doplnění podkladů tak žalobce nikterak na jeho veřejných subjektivních právech ve smyslu § 2 s. ř. s. (s ohledem na vše výše uvedené) nemohlo zkrátit.
47. Tyto závěry krajského soudu nadto konvenují i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se v rozsudku ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47, zabýval otázkou, kdy může správní orgán II. stupně doplnit a rozvinout závěry správního orgánu I. stupně, aniž by porušoval zásadu dvouinstančnosti řízení.
48. Žalobce dále již konkrétněji, avšak stále poměrně obecně, poukazoval na dle jeho názoru nedostatečné vypořádání jeho námitek vznesených v průběhu vyvlastňovacího řízení a následně v odvolání stran imisí souvisejících s výstavbou obchvatu Náchoda (v této souvislosti totiž požadoval rozšíření vyvlastnění i na další své pozemky včetně rodinného domu), stran nepřístupnosti jeho pozemků v důsledku výstavby a stran dle jeho názoru

protiprávního dělení pozemků a nesouladu vytvořených pozemků se záborovým elaborátem, který je součástí Územního rozhodnutí. K těmto se krajský soud vyjádří ještě podrobně níže.

49. Pod **dílčím žalobním bodem I. b)** žalobce dle svých slov namítal, že v řízení nebyla splněna podmínka přípustnosti vyvlastnění, tedy podmínka, že nebylo možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.
50. Žalobce v této souvislosti zejména zdůrazňoval, že byl ochoten jednat o dobrovolném odkupu svých pozemků a umožnit tak výstavbu obchvatu Náchoda. Tyto chtěl nicméně ale prodat všechny, tedy jako funkční celek – který takto zakoupil a užíval. Dále žalobce v této souvislosti poukazoval na to, že mu byl zaslán návrh kupní smlouvy, jehož přílohou byl znalecký posudek, tento byl ale následně samotným žalovaným shledán jako vadný. Pokud byl vadný znalecký posudek, na jehož základě byla žalobci nabízena cena k odkoupení jeho pozemků před zahájením vyvlastňovacího řízení, byl vadou stížen celý kontraktační proces, který zahájení vyvlastňovacího řízení předcházela.
51. Pokud jde o problematiku kontraktačního procesu, zde krajský soud v první řadě odkazuje na strany 12 – 13 žalobou napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný tímto tvrzením, vzneseným rovněž v odvolání proti Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zabýval.
52. Krajský soud nicméně poukazuje ještě na další souvislosti. Mezi stranami řízení je nesporné, že kontraktační jednání mezi nimi probíhalo a že k dohodě nedošlo. Sám žalobce a stejně tak žalovaný ve svém vyjádření uvádějí, že hlavním důvodem, proč nedošlo k dohodě, je fakt, že Osoba zúčastněná na řízení 1) odmítla odkoupit veškeré nemovitosti ve vlastnictví žalobce (které tento považuje za jeden funkční celek) a chtěla odkoupit pouze pozemky, které mají být záměrem, pro který je vyvlastňováno, dotčeny (a které byly následně také vyvlastněny). Dohoda tedy nebyla možná pro to, že žalobce chtěl vyvlastnit pozemky včetně rodinného domu, o které následně rovněž i v průběhu vyvlastňovacího řízení chtěl rozšířit ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění předmět vyvlastňovacího řízení. Osoba zúčastněná na řízení 1) není povinna vést kontraktační proces i ve vztahu k pozemkům, o které by chtěl vyvlastňovaný vyvlastnění rozšířit.
53. Uvedené potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 26. 4. 2017, č. j. 2 As 22/2017-57, uvedl, že není povinností vyvlastnítele v průběhu negociačního procesu rozšiřovat dle představ vyvlastněného předmět vyvlastnění, neboť k tomuto slouží právě žádost podle § 4 odst. 3 vyvlastňovacího zákona: „*Vyvlastnitel v rámci vyjednávání nemůže být nucen rozšiřovat v souladu s představami vyvlastňovaného předmět vyvlastnění jen proto, aby předešel případné konstataci nepřípustnosti vyvlastnění pramenící z nekompletnosti návrhu kupní smlouvy (resp. neúplného vymezení předmětu vyvlastnění). Právě pro tyto účely zakotvuje zákon o vyvlastnění ustanovení § 4 odst. 3, dle kterého [n]ení-li možné pozemek, stavbu nebo jejich část, popřípadě právo odpovídající věcnému břemenu užívat bez vyvlastňovaného pozemku, stavby nebo jejich částí či věcného břemene buď vůbec nebo jen s nepřiměřenými obtížemi, lze na ně rozšířit vyvlastnění, jestliže o to vyvlastňovaný požádá, i když není nezbytné k dosažení daného účelu.“*
54. Žalobce ani nenapadal postup, kterým probíhal kontraktační proces (k problematice znaleckého posudku jako příloze návrhu kupní smlouvy se krajský soud vyjádří ještě níže). Pokud jde o ono rozšíření vyvlastnění a důvody proč se tak nestalo – tyto v zásadě,

opět spíše velmi obecně, napadá žalobce v dílčím tvrzení obsaženém ve čtvrtém žalobním bodě, kde rozporuje (pouhým konstatováním nesouhlasu) způsob vypořádání svých námitek vznesených v průběhu vyvlastňovacího řízení. Ve vztahu k otázce rozšíření vyvlastnění je na tyto reagováno na stranách 15 – 19 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce spatřoval důvody pro rozšíření vyvlastnění (jak je uvedeno v **žalobním bodě č. 4**) v tom, že jeho pozemky (které vyvlastňovány nejsou) budou nepřístupné, může na nich dojít k pádu vozidel a předmětů z mostu a mohou být zatíženy nepřiměřenými imisemi (hluk, vibrace, prach a světlo). S těmito opět poměrně obecnými tvrzeními žalobce se žalovaný vypořádával na stranách 16 – 19 žalobou napadeného rozhodnutí, a to velmi precizně. Krajský soud zde tedy předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

55. Žalovaný nejprve shrnul, že podstatná část tvrzení žalobce nemůže být v této souvislosti úspěšná, neboť je vystavěna na důsledcích ochranného pásma silnice (viz dopisy žalobce ze dne 12. 5. 2021, ze dne 8. 6. 2021, námitka v jeho podání ze dne 20. 9. 2021). Vyvlastňovat pozemky spadajícího do ochranného pásma (jen proto, že tam spadají) však nelze s ohledem na subsidiaritu vyvlastnění. Nadto je podmínkou rozšíření vyvlastnění ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění výhradně následek způsobený vyvlastněním a ochranné pásmo není předmětem ani důsledkem vyvlastnění. Žalovaný se následně zabýval pozemky žalobce, které tento chtěl rovněž vyvlastnit ke svému návrhu vznesenému ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění a tyto si žalovaný rozdělil do dvou skupin.
56. Vzhledem k tomu, že žalobní tvrzení žalobce uvedená v žalobním bodě č. 4 jsou velmi obecná a spíše spočívají v tom, že žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného (potažmo správního orgánu I. stupně), vyjádří se krajský soud spíše stručně k jednotlivým jím zdůrazňovaným námitkám (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78).
57. K problematice imisí (jejichž zdrojem má být stavba obchvatu), žalovaný zcela správně odkázal na to, že uvedené mělo být řešeno v průběhu územního řízení (k tomu srov. odstavec 3 na straně 18 žalobou napadeného rozhodnutí). Z pohledu vyvlastnění totiž není rozhodné, zda mohla být posouzena jinak otázka pohody bydlení (kvality prostředí) a vůbec veškeré obecné požadavky na využívání území, které řeší imise i z pohledu měkkých kritérií, nikoliv tvrdých jako jsou limity stanovené veřejnoprávními předpisy. Nadto žalobce konkrétně netvrdí, jak jsou s ohledem na posledně uvedené dány předpoklady § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění. Tedy netvrdí, jak jsou předmětné pozemky užívány dosud a jak bude jejich užívání znemožněno či podstatně ztíženo v důsledku vyvlastnění. Pokud jde o problematiku pádů předmětů z mostu na pozemky žalobce, zde krajský soud odkazuje na velmi přílehlavou argumentaci žalovaného v posledním odstavci na straně 17 a dále na straně 18 žalobou napadeného rozhodnutí. To vše s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 225/2018 – 116. Nelze kvůli možným ale ne příliš pravděpodobným vlivům stavby rozšiřovat vyvlastnění (v této souvislosti žalovaný odkázal na extrémní příklad z hlediska úvah o vlivech stavby na životní prostředí a veřejné zdraví, kdy se posuzovalo umístění

skladu vyhořelého jaderného paliva v Jaderné elektrárně Temelín – kdy se hodnotily mj. pád největšího provozovaného dopravního letadla, pozemní a vzdušný teroristický útok). Problematikou přístupnosti pozemků žalobce (a to i pro účely, pro které jsou užívány nyní) se zabývali správní orgán I. stupně i žalovaný. Žalovaný velmi podrobně na stranách 18 - 19 žalobou napadeného rozhodnutí, na toto hodnocení (k velmi obecné námitce žalobce, který pouze se závěry nesouhlasí, aniž by uvedl cokoli jiného) krajský soud zcela odkazuje. Žalovaný vymezil pozemky, na které je přístup zachován – i pro účely jejich obhospodařování (poslední 3 odstavce na straně 18 žalobou napadeného rozhodnutí a první odstavec na straně 19 žalobou napadeného rozhodnutí). Dále žalovaný uvedl, že Územní rozhodnutí pro obchvat Náhoda také řeší objekt SO 165 přístupy na pozemky v kat. území X (strana 13). Podstatou tohoto stavebního objektu je opětovné zpřístupnění pozemků v kategorii pozemní komunikace P4/30. Lokality se týká rovněž SO 149 Přeložka cesty v km 5,600 – 5,940 I/33 vpravo (strana 11 Územního rozhodnutí). Přístupy k pozemkům tak byly předmětem rozhodování v území (územního řízení).

58. Námitce nezákonného dělení pozemků se napadené rozhodnutí věnuje na str. 14 takto: „Pro stručnost a úplnost ministerstvo odkazuje na vyrozumění Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, katastrální pracoviště X, č. j. V-4969/2020-605 ze dne 10. 12. 2020 k nesouhlasu vyvlastňovaného s dělením pozemků (vyrozumění doložil sám vyvlastňovaný), jehož popis krajský úřad až na drobné úpravy převzal na str. 5 napadeného rozhodnutí.“ Žalobce byl tímto informován o způsobu dělení pozemků na základě ohlášení, kdy významnou byla hranice stanovená Územním rozhodnutím. Jde-li o žalobcovo tvrzení o úpravách záborového elaborátu, toto důkazně nepodpořil ani nyní v žalobě. I kdyby tak ostatně učinil, nelze v žalobě proti rozhodnutí ve věci vyvlastnění napadnout postup příslušného katastrálního úřadu při zápisu na základě ohlášení dle § 31 písm. a) katastrálního zákona. Uvedené žalobní tvrzení je nadto opět velmi obecné a povrchní. Souladem rozsahu vyvlastnění s rozsahem dle Územního rozhodnutí pro obchvat Náhoda se žalovaný zabýval na stranách 14 – 15 žalobou napadeného rozhodnutí.
59. Další rovina žalobních tvrzení žalobce ve vztahu k otázce řádnosti kontraktačního procesu se vztahovala k problematice znaleckého posudku, který byl přiložen k návrhu kupní smlouvy a dle kterého byla určena i náhrada za vyvlastnění v průběhu vyvlastňovacího řízení.
60. Žalobce tvrdil, že nabídku nemohl přijmout, neboť znalecký posudek byl chybný co do určení ceny. Krajský soud na tomto místě opakovaně zdůrazňuje, že žalobce však po celou dobu kontraktačního i následného procesu opakovaně dával jasně najevo, že jeho hlavním požadavkem je rozšíření vyvlastnění o další pozemky, nikoliv otázka ceny za vyvlastňované pozemky. K tomuto lze odkázat mj. na dokument „Nesouhlas s návrhem smlouvy“ ze dne 22. 3. 2021, kde je uvedeno, že „klient od samého počátku jasně deklaruje požadavek prodeje jeho nemovitostí zapsaných na LV č. XF jako celek“. Cena uvedená ve znaleckém posudku tak dle postoje žalobce neměla vliv na výsledek kontraktačního procesu mezi vyvlastnitelem a žalobcem.
61. Nadto krajský soud zdůrazňuje, že znalecký posudek nebyl žalovaným vyhodnocen jako chybný, nicméně žalovaný změnil (zvýšil) náhradu za vyvlastnění stanovenou na jeho základě. Důvody, které jej k tomu vedly, jsou konkrétně specifikovány na stranách 20 – 25 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný vypustil některé ze smluv (které byly znalcem získány ze sbírky listin katastru nemovitostí), dle kterých znalec zjišťoval

obvyklou cenu nemovitostí ve vlastnictví žalobce. O které podkladové smlouvy šlo a proč tak žalovaný učinil, je konkrétně vymezeno na stranách č. 22 – 23 žalobou napadeného rozhodnutí. Dále se žalovaný vypořádával s problematikou volby systému vah pro účely aritmetického průměru a důvody pro jeho zachování – k tomu srov. strany 23 – 25 žalobou napadeného rozhodnutí.

62. Krajský soud na tomto místě podotýká, že žalobce nikterak konkrétně nespornuje závěry žalovaného uvedené na výše specifikovaných stranách žalobou napadeného rozhodnutí, které vypořádávají obsah a podklady znaleckého posudku. Žalobce nerozporuje závěry znalce a následně hodnocení tohoto podkladu pro rozhodnutí provedené žalovaným. Žalobce se pouze velmi obecně uchýlil ke konstatování, že znalecký posudek je vadný a tento negoval (prostým vyjádřením nesouhlasu) – k tomu ostatně srov. spíše žalobní tvrzení uvedená pod žalobním bodem č. 5. I v tomto žalobním bodě však žalobce napadá spíše postup žalovaného (žalobce namítal, že měl být zpracován nový znalecký posudek) – proč se tak nestalo, žalovaný vysvětlil v žalobou napadeném rozhodnutí.
63. Nadto je na tomto místě vhodné poznamenat, že náhrada za vyvlastnění (stejně jako nabídka kupní ceny v rámci kontraktačního procesu) se stanoví *na základě* znaleckého posudku (k tomu srov. § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění) a obdobně je postupováno v průběhu kontraktačního procesu – k tomu srov. § 5 odst. 2 písm. a) zákona o vyvlastnění a § 3 a § 3b liniového zákona. Znalecký posudek je podkladem pro kontraktační proces a následně pro vyvlastňovací řízení.
64. Se znaleckým posudkem tedy v průběhu vyvlastňovacího řízení (zejména před žalovaným) bylo pracováno jako s jedním z důkazních prostředků (v širším slova smyslu podkladů pro rozhodnutí) a takto z něj bylo vycházeno. Žalobce závěry znaleckého posudku, na něj navazující závěry správního orgánu I. stupně a následně zejména žalovaného nikterak konkrétně nezpochybil či nevyvrátil, nepředložil vlastní znalecký posudek – ačkoli tomuto postupu dává zákon přednost (k tomu opětovně srov. § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění ve spojení s § 3 odst. 1 liniového zákona). Znalecký posudek nebyl krajským soudem shledán jako vadný pro účely kontraktačního procesu jako prefáze vyvlastňovacího řízení a nadto důvodem pro neuzavření dohody o odkupu následně vyvlastněných pozemků byla skutečnost, že žalobce chtěl, aby došlo k odkupu mnohem širšího rozsahu pozemků v jeho vlastnictví, než na jaké se vztahovaly následně důvody pro vyvlastnění.
65. S ohledem na vše výše uvedené tak krajský soud dospívá jednoznačně k závěru, že ani tato žalobní námitka není důvodná.
66. V pořadí **druhým žalobním bodem** žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť dle jeho názoru nedošlo k rozhodnutí o celém předmětu řízení, protože v Rozhodnutí správního orgánu I. stupně absentuje výrok o návrhu žalobce.
67. Žalobce učinil žádost o rozšíření vyvlastnění v souladu s § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění. Požádal tedy o rozšíření předmětu vyvlastnění i na další pozemky, které nebude možné bez vyvlastňovaných pozemků dle jeho názoru užívat, resp. budou užitelné jen s nepřiměřenými obtížemi. Jde zejména o pozemky: st. XG, jehož součástí je stavba č. p. XH, p. č. XB, p. č. XCH, p. č. XI, p. č. XJ, p. č. XK, p. č. XL, p. č. XM, p. č. XN, vše zapsané na LV č. XF. O této žalobcově „žádosti“ však nebylo výrokově rozhodnuto, pouze byla vypořádána v odůvodnění Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a následně žalovaného.

68. Krajský soud zdůrazňuje, že předmětnou žalobní námitkou žalobce napadá pouze otázku „formální stránky rozhodnutí správního orgánu“, nikoli otázku naplnění předpokladů (obsahově a věcně vzato), které předpokládá dikce § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění – jestli tedy bylo či nebylo na místě rozšířit vyvlastnění i na další pozemky ve vlastnictví žalobce.
69. Otázkou toho, zda „žádosti“ vyvlastňovaného (nyní žalobce) podanou ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění o rozšíření vyvlastnění, se má správní orgán (vyvlastňovací úřad) zabývat tak, že o ní rozhodně ve výrokové části rozhodnutí o vyvlastnění, se krajský soud již zabýval i dříve. K tomu srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 30 A 22/2021 - 360, odstavce 223 – 225.
70. Obsah výroku o vyvlastnění je dán § 24 odst. 3 zákona o vyvlastnění. Z komentářové literatury, konkrétně z komentáře k ustanovení § 24 zákona o vyvlastnění (viz HANÁK, J., ŽIDEK, D., ČERNOCKÝ, R. Zákon o vyvlastnění. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2020, 2004 s.), plyne, že: *„O rozšíření vyvlastnění musí vyvlastňovaný požádat. Podle § 22 zákona o vyvlastnění mohou být námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání uplatněny nejpozději při ústním jednání, přičemž k později uplatněným námitkám a důkazům se nepřihlíží, pokud jsou o tomto následku účastníci poučeni v uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení. Proto se ztotožňujeme s tím, že požadavek na rozšíření vyvlastnění je nutno posoudit jako námitku proti vyvlastnění, a proto se i na tuto námitku vztahuje zásada koncentrace řízení (již NSS 3 As 35/2005-63 k identické úpravě v § 110 odst. 3 stavebního zákona z roku 1976; za stávající právní úpravy např. KS v Českých Budějovicích 10 A 74/2013-96). Není tudíž pravda, že „žádný právní předpis nestanoví dobu, do které má vyvlastňovaný o vyvlastnění takového pozemku požádat“ (KS v Praze 54 A 24/2018-52). Rozhodování o rozšíření vyvlastnění je považováno za „jistý prvek kontradiktornosti, jehož prostřednictvím je vyvlastňovacímu úřadu poskytnut procesní nástroj k ochraně vyvlastňovaného např. před praktikami vyvlastňovatele reprezentujícími tzv. „salámovou metodu“ při podávání návrhů na vyvlastnění. Z uvedeného se též dovozuje, že návrh na rozšíření vyvlastnění dle § 4 odst. 3 může být podán nejen ohledně pozemků a staveb, jejichž vyvlastnění není nezbytné k dosažení daného účelu, nýbrž (a minori ad maius) též ohledně pozemků a staveb, jejichž vyvlastnění je nezbytné k dosažení daného účelu, avšak navzdory tomu nebylo požadováno vyvlastnitelem v žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení (NSS 2 As 22/2017-57).“*
71. Není zde tedy dán zákonný podklad pro to, aby v uvedené situaci – podané „žádosti“ o rozšíření vyvlastnění – bylo rozhodováno samostatným výrokem. Účastníky řízení o žádosti jsou obecně žadatel a další osoby. Vyvlastňovaný není žadatelem (ani pro část řízení), proto vyvlastňovaný nedisponuje řízením. „Žádost“ o rozšíření vyvlastnění je nezbytné vnímat jako námitku do rozsahu vyvlastnění, neboť v rámci této námitky musí vyvlastňovací úřad zkoumat podmínku rozšíření, tedy... *„Není-li možné pozemek, stavbu nebo jejich část, popřípadě právo odpovídající věcnému břemenu užívat bez vyvlastňovaného pozemku, stavby nebo jejich částí či věcného břemene buď vůbec nebo jen s nepřiměřenými obtížemi..“* Až přisvědčí-li vyvlastňovací úřad této námitce, může výrokem o vyvlastnění rozhodnout o širším rozsahu vyvlastnění, přičemž v odůvodnění uvede, že této námitce přisvědčil a podmínky podle § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění byly splněny.
72. Žalovaný se s uvedeným tvrzením žalobce vypořádal podobně, a to v odstavcích 5 a 6 na straně 15 žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedený žalobní bod tak s ohledem na výše uvedené není důvodným.

73. V pořadí **třetím žalobním bodem** žalobce napadal dle svých slov nepřezkoumatelnost rozhodnutí, protože dle jeho názoru došlo k nedostatečné identifikaci pozemku ve výrokové části rozhodnutí.
74. Je pravdou, že žalovaný změnil výrok I. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, konkrétně tak, že: 1. Ve výrokové části se označení pozemku „p. č. XA“ nahrazuje označením „p. č. XB v rozsahu, v jakém je z něj oddělen pozemek parc. č. XA na základě geometrického plánu č. 433-4/2021, který ověřila Ing. J. S. dne 7. 1. 2021 a který je opatřený souhlasem Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, katastrálního pracoviště X, s očíslováním parcel (PGP-17/2021-605).“
75. Mezi stranami řízení je nesporné (jak plyne ze žaloby, odvolání žalobce i změny výroku I. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně), že ke dni rozhodování správního orgánu I. stupně nebyl v katastru nemovitostí zapsán pozemek p. č. XA, tudíž vyvlastňování proběhlo ve vztahu k pozemku p. č. XB v rozsahu, v jakém je z něj oddělen pozemek parc. č. XA na základě geometrického plánu č. 433-4/2021 ze dne 7. 1. 2021. Tuto problematiku související s označením pozemku, který je vyvlastňován, proto žalovaný vypořádal provedením změny výroku I. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
76. Žalobce však ve výrokové části rozhodnutí postrádá uvedení toho, že žalovaný učinil příslušný geometrický plán nedílnou součástí rozhodnutí a s rozhodnutím rovněž nebyl žádný geometrický plán žalobci doručen.
77. K uvedenému krajský soud uvádí, že součástí svého rozhodnutí žalovaný učinil geometrický plán implicitně tím, že jej zahrnul do výrokové části svého rozhodnutí. Skutečnost, že v textu žalobou napadeného rozhodnutí není explicitně uvedeno, že „*součástí tohoto rozhodnutí je geometrický plán...*“, neznamená, že tento součástí, respektive přílohou takového rozhodnutí není.
78. Pokud jde o jeho doručování, tuto problematiku krajský soud řešil, jak je uvedeno v usnesení zdejšího soudu ze dne 11. 11. 2022, č. j. 30 A 54/2022 – 103, kde vyzval žalovaného k opětovnému a řádnému doručení žalobou napadeného rozhodnutí, včetně originálu či úředně ověřené kopie geometrického plánu, na nějž je ve výrokové části odkazováno, a to v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 As 169/2022 – 93. K řádnému doručení následně došlo, jak plyne z obsahu spisové dokumentace (správní spis správního orgánu II. stupně) a vyjádření žalovaného na č. l. 106 soudního spisu. Uvedená žalobní námitka je tedy rovněž nedůvodná.
79. V pořadí **pátým žalobním bodem** žalobce namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.
80. Žalovaný sám provedl korekci přepočtu náhrady a z původní částky stanovené znaleckým posudkem a převzaté správním orgánem I. stupně do rozhodnutí, tj. částky 1 394 450 Kč, došel k částce 1 622 640 Kč. Tento postup žalovaného považuje žalobce za nepřezkoumatelný – žalovaný aniž by si nechal vypracovat nový znalecký posudek, popř. rozhodnutí zrušil a vrátil správnímu orgánu prvního stupně k opravě chyb posudku, sám vypustil z posudku některé projevy, které byly znalcem brány do úvahy, aniž však se řádně zabýval námitkami žalobce jak proti postupům znalce při ocenění tak závěrům znaleckého posudku. Žalovaný de facto plně nahrazoval činnost správního orgánu I. stupně stran obstarání a předložení potřebných podkladů.

81. K uvedené žalobní námitce krajský soud pouze stručně konstatuje, že výrok ohledně náhrady za vyvlastnění není předmětem přezkumu před správními soudy, ale před soudy civilními podáním žaloby podle části V. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.
82. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 4 As 47/2003-125 platí, že: *„Je nezbytné rozlišovat, zda správní orgán rozhoduje ve sporu o vlastnické právo, nebo zda rozhoduje o zřízení věcného břemene či o vyvlastnění. Rozhodnutí správního orgánu o zřízení věcného břemene nebo o vyvlastnění není rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci, vydaným v mezích zákonné pravomoci správního orgánu ve smyslu § 68 písm. b) s. ř. s.; jeho přezkum tak náleží do pravomoci správních soudů, a nikoliv soudů obecných. Rozhodnutím ve věci soukromého práva je však rozhodnutí o určení způsobu a výše náhrady.“*
83. Podobný závěr plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2006, č. j. 2 As 8/2006-130, dle kterého: *„Rozhodnutí stavebního úřadu o omezení vlastnického práva a o určení výše a způsobu náhrady jsou samostatné výroky, přičemž správnímu soudu přísluší přezkoumávat pouze výrok, který spadá do práva veřejného. Zabýval-li se správní soud věcně i otázkou poskytnuté náhrady, pochybil. V takovém případě Nejvyšší správní soud po zrušení rozsudku krajského soudu vrátí věc krajskému soudu pouze v části týkající se veřejného práva, v části soukromoprávní žalobu odmítne. Nahradil-li odvolací orgán výrokem odvolacího rozhodnutí v plném rozsahu rozhodnutí vydané v prvním stupni, a učinil-li jak jeho výrok, tak i jeho odůvodnění součástí výroku odvolacího rozhodnutí, přičemž jej formuloval tak, jako by byl vydán orgánem prvního stupně, je třeba takové rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.“*
84. Problematikou znaleckého posudku se krajský soud při přezkumu vyvlastňovacího řízení, respektive výroku o vyvlastnění či nuceném omezení vlastnického práva, může zabývat pouze ve vztahu k otázce řádnosti kontraktačního procesu – tedy postupu, který probíhal před zahájením vyvlastňovacího řízení. Krajský soud tak k žalobní námitce I. b) učinil výše.
85. Nyní uváděná žalobní námitka, tedy žalobní námitka č. 5 směřuje již jednoznačně do náhradového výroku, tedy výroku II. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně (ve znění rozhodnutí žalovaného), a k přezkumu výroku o náhradě za vyvlastnění není soud rozhodující ve správním soudnictví povolán.
86. Konečně posledním, **šestým žalobním bodem**, žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek odůvodnění. V této souvislosti uvedl, že žalovaný ač pozměnil výrok II. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně stanoví lhůtu k povinnosti zahájení uskutečňování účelu vyvlastnění z původně stanovených 4 let na 2 roky, nikterak tento výrok a stanovenou lhůtu neodůvodnil.
87. Krajský soud předně připomíná, že k uvedené změně došlo k odvolací námitce žalobce a zkrácení lhůty stanovené k zahájení uskutečňování účelu vyvlastnění jde v konečném důsledku ve prospěch žalobce – lhůta je zkracována na polovinu, jeho odvolací námitce je tedy de facto vyhověno. V žalobě žalobce dále spekuluje s otázkou, proč byla lhůta pro zahájení účelu vyvlastnění zkrácena právě na 2 roky z původních 4 let a ne třeba na 6 měsíců.

88. Krajský soud uvádí, že změna délky lhůty pro zahájení uskutečňování účelu vyvlastnění je odůvodněna na straně 20 žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud se dále ztotožňuje s úvahou žalovaného, která je již explicitněji v této souvislosti uvedena ve vyjádření k žalobě. V daném případě je nutné si uvědomit, že je vyvlastňováno s tím, že účelem vyvlastnění je následná výstavba liniové stavby v režimu liniového zákona. U liniové dopravní stavby, u níž žalobce a všichni další účastníci řízení znali charakter záměru včetně Územního rozhodnutí pro obchvat Náchoda, lze říci, že existuje nějaká základní lhůta (jak uváděl žalovaný), která je schopna zohlednit, že jde právě o daný (specifický) typ stavby. Toto je v napadeném rozhodnutí vyjádřeno úvahou: „*V poměrech liniových dopravních staveb představuje „základní“ přiměřenou lhůtu, kterou netřeba odůvodňovat, dvouletá lhůta.*“ Tato úvaha vychází z § 24 odst. 3 písm. c) zákona o vyvlastnění, podle něhož u obecných účelů vyvlastnění je dvouletá lhůta nejdelší možná. Logicky, což žalovaný vnímá u liniových „neobecných“ dopravních staveb jako notorietu, tedy tyto stavby musejí disponovat jako se základní lhůtou s takovou, která je zhruba na úrovni maximální lhůty u běžných staveb.
89. Je pravdou, že tuto výše popsanou explicitní úvahu mohl žalovaný vepsat již do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť jeho adresátem je primárně žalobce v pozici vyvlastňovaného, ale implicitně daný závěr z odůvodnění přesto plyne – s ohledem na vymezení kategorie liniových staveb a zohlednění jejich specifik. Nadto je nutné si uvědomit, že žalobce netvrdí nic konkrétního, jak právě ona dvouletá lhůta zasahuje (na rozdíl od jiné) do jeho veřejných subjektivních práv ve smyslu § 2 s. ř. s. Uvedená žalobní námitka žalobce je spíše vyjádřením spekulace „*proč ne ještě méně*“, ale bez dalšího konkrétního tvrzení navázaného na jeho právní sféru. I tento žalobní bod proto krajský soud shledal nedůvodným.

VI. Závěr

90. Soud tak neshledal žalobou důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
91. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před soudy nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.
92. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení 2) náhradu nákladů řízení neuplatňovala. Osoba zúčastněná na řízení 1) v závěru svého procesního vyjádření vznesla požadavek na náhradu nákladů řízení, krajský soud však neshledal, že by zde byly splněny podmínky, které předvídá již výše uvedené ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení 1) ostatně ani splnění těchto podmínek pro přiznání náhrady nákladů řízení netvrdila.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. ledna 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu